

Obecní zpravodaj

**MÁME NOVÉ
WORKOUTOVÉ
HŘIŠTĚ!**
(STR. 2)

5-7 Dvakrát místostarosta
O radostech i strastech místostarosty obce i hasičů Milana Ošťádal

9 Biocentrum Vranovice
Na okraji Vranovic finišuje budování biocentra s mokřady a tůňemi

10-13 Čas je jeho kamarád
Hodinář Jaroslav Punčochář o tom, jak se snaží nepromrhat ani minutu

SLOVO STAROSTKY

Milí sousedé,
v dnešní době máme
všichni obavy
a spoustu otázek.
Odpovědi zatím žád-
né. Situace je tak ne-
zvyklá, že se neshod-
nou nejen prezidenti
USA a Číny, což není nic neobvyklého, ale
často ani naši vládní představitelé
a dokonce ani ti nejpovolanější, naši před-
ní epidemiologové. Takže nám nezbývá,
než se řídit vlastním selským rozumem.
Tak, jak to na Hané děláme už po staletí...

Podle zpráv z médií se zdá, jako by se
svět doslova zastavil. Jsem ráda, že
u nás je to přesně naopak. Samozřejmě
ne ve všem, letos si musíme odříct sta-
vení a kácení máje i některé další akce,
ale věřím, že omezení již brzy skončí
a zase se všichni setkáme.

Obecní život ale běží podle plánu.
Právě dnes, když píšu tento úvodník
(v úterý 21. dubna), jsme poprvé otestovali
workoutové hřiště. Věřím, že bude dobře
sloužit a že si ho užijí mladí i staří. V těchto
dnech také vrcholí práce na budování
Lokálního biocentra Vranovice, které by
nás mělo nejen ochránit před přívalovými
srážkami, ale také zajistit, aby naše obec
„nevysychala“. Stejný smysl má obnova
přehrádek ve Vranovicích, která se taky
chýlí ke konci, i další záměry na vybudová-
ní biocentra v Kelčicích a hlavně nadre-
gionálního biokoridoru, tedy pásu pestré
přírody a nového lesa, který by měl vyrůst
na hranici naší obce s Otaslavicemi,
Vincencovem a Dobrochovem.

Všechny tyto projekty podrobně před-
stavujeme v druhém čísle našeho zpra-
vodaje, jehož cílem je přinést do vašich
domovů pohodu, klid, naději
a dobrou náladu. Mnozí z vás teď tráví
doma více času než jindy, tak věřím, že
vám zpravodaj tyto chvíle zpestří.

Ráda bych vydáním zpravodaje také podě-
kovala všem aktivním občanům, od hasičů
přes šičky roušek, pracovníky obchodů
a pošty, až po zaměstnance obecního
úřadu, kteří v této mimořádné době odvá-
dění mimořádnou práci. Velké poděkování
patří také panu doktorovi MUDr. Janu
Smékalovi a sestřičce Ivaně Řehulkové.

Drže se a dávejte na sebe pozor!

Irena Blažková, starostka

Workout je pro všechny

Nejdříve ho okupují prckové, kterým slouží jako vděčná prolézačka
– ale po čase je přestane bavit. To už je pomalu střídají teenageři
a mladí lidé, kteří v něm objevují ideální prostředek pro posilování.
A později kolem něj začnou postupně a nenápadně kroužit všichni
„dospěláci“ – právě pro ně je totiž toto neobvyklé cvičiště určené.

Řeč je o workoutovém hřišti, které vyrost-
lo ve druhé polovině dubna u zahrádkářské
Salaše ve Vranovicích. Zájemcům doslova
všech generací nabízí ideální příležitost, jak
si zacvičit, rozhýbat všechny klouby a posí-
lit svaly – i ty, které lidé běžně nepoužívají.
A nezaplatí za to ani korunu, jen trochu náma-
hy – cvičí se totiž pomocí váhy vlastního těla.

Od firmy COLMEX, tradičního výrobce
workoutových hřišť, obec objednala sesta-
vu WO 0201 Florida, která hned na první po-
hled uchvátí dokonalou konstrukcí a množ-
stvím cvičebních prvků.

Navíc i náklady byly mimořádně příznivé –

z celkové ceny 231 tisíc korun uhradila obec
jen 131 tisíc, dalších 100 tisíc korun získala od
Nadačního fondu zdravého životního stylu.

„Dospělí spoluobčané se už roky ptali, jest-
li něco podobného chystáme, tak jsem moc
ráda, že se to povedlo. Navíc nejde o nějaká
šlapadla a podobné prvky, které se často kazí,
workoutová konstrukce je prakticky nezniči-
telná,“ vysvětlila starostka Irena Blažková.

Místo zvolila ideální – blízko nového cvi-
čiště pro dospělé je hřiště pro děti, tak-
že se můžou pobavit společně celé rodiny.
Naopak od silnice a pohledů zvědavců je
hřiště dostatečně daleko.

vs

Úspěšná Tříkrálová sbírka

Pavlaína Vojáčková, Jana Barvová a Tomáš
Vojáček (na fotce takto zleva) se jako Tři
králové vydali od domu k domu a jejich
koledování bylo úspěšné!

Letošní Tříkrálová sbírka vynesla v obou
částech obce celkem 20 322 korun (13 138
v Kelčicích a 7 184 ve Vranovicích).

Výtěžek použije Charita ČR hlavně pro
lidi, kterým pomáhá prostějovská Charita,
část financí půjde i na mezinárodní huma-
nitární pomoc.

**Děkujeme koledníkům a také všem,
kteří do tříkrálových pokladniček
přispěli!**

Velký krok vpřed v péči o krajinu kolem obce: Chystá se nadregionální biokoridor

Obec chystá další významný počin. Na hranicích katastrů Vranovic i Kelčic s Otaslavicemi, Vincencovem a Dobrochovem vznikne takzvaný nadregionální biokoridor, jednoduše řečeno zhruba 40metrový pás smíšeného lesa. Smyslem této důležité investice, kterou bude plně hradit Státní fond životního prostředí, je zadržování vody v krajině, ale také vytvoření prostoru pro migraci živočichů a rostlin.

včelaři i dalšími spolky, a také s Agenturou ochrany přírody a krajiny ČR. „Projekt ještě není definitivně hotový, stále na něm pracujeme. Ve výsledku vznikne několikakilometrový pás lesa, který bude mít i různé výčněrky do krajiny. Rozhodující slovo mají odborníci,“ vysvětlila starostka s tím, že zhruba 40milionová investice bude plně hrazená státem.

DOTACE PRO PŘIPRAVENÉ

Koridor se totiž plánoval na popud Ministerstva životního prostředí už v devadesátých letech a pokud pro něj obce vyčlenily pozemky při komplexních pozemkových úpravách, mohou nyní

počítat se státní dotací.

Část pozemků, na kterých biokoridor vznikne, nyní patří Hospodářskému družstvu Určice. „Ale máme je s nimi propachtované a zavázali se, že kdykoliv budeme potřebovat, tak nám pozemky uvolní. Za tuto spolupráci jim patří velký dík,“ dodala Irena Blažková.

LETOS NEBO ZA ROK?

Pokud bude projekt hotov včas a projde bez problémů schvalovacím procesem, mohlo by se začít budovat ještě letos na podzim. Vzhledem k omezením spojeným se současnou pandemií je ale pravděpodobnější varianta, že se vše odsune až na příští rok. **vs**

VELKORYSÝ PLÁN

„Moc se těším, až začneme tento velkorysý plán uvádět do života. Dříve měla krajina na Hané nejen pole, ale také spoustu přirozených lesíků a remízků, takže prostor tady nebyl tak otevřený jako dnes, kdy nám eroze působí nemalé škody. Nový projekt vesnici do budoucna ochrání před nedostatkem vody a postupným vysycháním,“ uvedla starostka Irena Blažková.

Vše právě vzniká ve spolupráci s několika obcemi, projektantem, ale také

Jak se změní obec po koronaviru?

To zatím nikdo neví, snad nijak zásadně. Jisté ovšem je, že výrazných změn dozná obecní rozpočet.

Podle aktuálních předběžných informací z Ministerstva financí se příjem z rozpočtového určení daní, který je pro obecní rozpočet zásadní, sníží o 10 až 20 procent.

„Budeme samozřejmě nadále zajišťovat všechny potřebné služby pro život občanů, tedy svícení, odpady, školku, poštu a běžný chod obce, ale na žádné velké vyskakování to nebude. Musíme myslet i na to, že splácíme úvěr na čistírnu odpadních vod a revitalizaci Kelčic, takže žádné další větší investice aktuálně plánovat nemůžeme,“ vysvětlila starostka Irena Blažková.

Vedení obce se proto ještě více než dříve zaměří na hledání příležitostí, jak investovat s přispěním státu. „Mám informace, že stát se bude snažit rozhybat ekonomiku právě dotacemi na budování potřebných věcí do budoucna, tam vidím jistou šanci,“ vysvětlila starostka s tím, že zastupitelé budou vývoj rozpočtu pravidelně sledovat a reagovat na aktuální situaci.

Kdy bude územní plán?

Nadějně rozjetou přípravu územního plánu obce zbrzdil - ostatně jako celý život v Česku - koronavirus COVID-19. Proces je ve finální fázi, ale úřady teď logicky reagují později než v běžné situaci.

„Předpokládám, že i tak bychom se měli v příštích týdnech dostat do finále a celý územní plán definitivně schválit do června,“ plánuje starostka Irena Blažková.

red

Biotop bude i v Kelčicích

Po biocentru, jehož budování právě finišuje ve Vranovicích, se rýsuje možnost vytvořit také biotop na okraji Kelčic v lokalitě U Blátek.

Tedy rovnou dva – chystají se projekty s názvy Tůň Kelčice a Biocentrum Kelčice,

které mají zahrnovat především mokřady.

„Teď se k tomu bude vyjadřovat Agentura ochrany přírody a krajiny, která bude mít poslední slovo, jestli je náš záměr smysluplný a přínosný pro krajinu. V případě souhlasného stanoviska získáme dotaci na projekt v plné výši,“ řekla starostka Irena Blažková.

red

Na COVID-19 obec rychle zareagovala, pomoc nabídli i občané

Na koronavirovou pandemii zareagovala obec rychle – hned po vyhlášení nouzového stavu zahájil činnost krizový štáb koordinovaný hasiči a nabídl pomoc všem starým lidem. Ve spolupráci s obchodníky obec zajistila, aby si občané mohli kdykoliv zakoupit nedostatečnou dezinfekci, dobrovolníci se nabídli k šití roušek. V režii zaměstnanců OÚ probíhá pravidelná dezinfekce všech veřejných prostor.

Roušek je v obci dostatek. Místní obyvatelky, z nichž mnohé dříve pracovaly v prostějovských oděvních firmách, oprášily své stroje a šijí roušky pro celé rodiny i pro sousedy. Těm, kdo k rouškám neměli přístup, nabídla pomoc obec ve spolupráci s dobrovolníky.

„Nabídka přišla od Lenky Ošťádalové a Aleny Tesařové. Holky mě oslovily, zda máme o roušky zájem, a okamžitě začaly šít,“ říká starostka Irena Blažková a oběma švadlenkám velmi děkuje. Díky jejich pomoci si roušky mohli záhy po vyhlášení nouzového stavu zdarma vyzvednout senioři, teď už jsou k dispozici pro všechny zájemce. Lenka i Alena šijí roušky ve svém volném čase a zdarma, materiál získávají od svých přátel a sponzorů.

„Máme dvě výdejní místa – v obchodě ve Vranovicích a na obec-

ním úřadě v Kelčicích. Někde roznášejí roušky do schránek všem občanům, ale to mi nepřišlo moc rozumné, protože vím, že většina lidí si je zvládne ušít nebo jinak zaopatřit sama. Mnohem důležitější bylo, abychom roušky zajistili pro ty, kteří takovou možnost nemají,“ dodala starostka, která odhaduje, že si lidé už vyzvedli kolem pětistovky látkových roušek. Další – jednorázové od prostějovského krizového štábu – obec rozdala prostřednictvím distribučního místa v obchodě.

Z krizového štábu obec dostala také prostředky na dezinfekci veřejných prostranství, kterou zajišťují pracovníci OÚ. Na starost mají hlavně dezinfikování nádob na tříděný odpad, pošty, obchodu a samotného úřadu.

red

Hrdinky dnešní doby: Alena Tesařová (vlevo) a Lenka Ošťádalová. Dohromady ušily pro lidi z obce už více než 500 roušek

Výběr je opravdu pestrý a z roušek se postupně stává móda. Pokrývku úst a nosu je dobré sladit s kapesníčkem v obleku nebo montérkami

Hasiči (nejen) v době koronavirové

Zareagovali jako první, jak by se od hasičů dalo očekávat. Hned po vyhlášení nouzového stavu svolali neoficiální „krizový štáb“ a nabídli pomoc všem občanům. Pokud by se situace zhoršila, jsou připraveni stát „v první linii“.

S místostarostou Sboru dobrovolných hasičů Kelčice MILANEM OŠŤÁDALEM, který je zároveň místostarostou obce, jsem si povídal nejen o koronaviru, ale i o minulosti a vyhlídkách hasičů, o jeho práci pro obec i o snu postavit novou hasičskou zbrojnici.

Vzpomínáte si na ty první „koronavirové dny“?

Velice živě. Hned po vyhlášení nouzového stavu jsme svolali členy Sboru dobrovolných hasičů i naše příznivce a společně s vedením obce jsme si řekli, že je třeba nabídnout pomoc těm nejpotřebnějším. Dali jsme dohromady týmy, které by byly schopny obhospodařit jednotlivé části obce, a vydali výzvu pro seniory nebo lidi se zdravotním hendikepem, že jsme připraveni jim pomoci s nákupem základních potravin a léků.

Jaká byla reakce?

Pár lidí se ozvalo, ale ukázalo se, že většina občanů na žádné nabídky nečekala a pomohli si v rámci rodin nebo sousedských vazeb. To mě potěšilo, že si umíme pomoci sami. Ale nabídka stále platí, kdyby se někdo dostal do potíží, může se na nás kdykoliv obrátit.

Vývoj pandemie je zatím našťastí příznivý. Ale kdyby se situace zhoršila nebo přišla nějaká druhá vlna, jste připraveni postavit se do první linie?

Myslím, že lidi u nás ví, že se na hasiče můžou spolehnout. Sice nám chybí potřebné vybavení, protože jsme takzvaná „pětka“, to znamená jednotka bez nutného vybavení pro podobné situace – nemáme dýchací přístroje, masky, ochranné obleky... Ale teoreticky jsme připraveni na všechno, pravidelně chodíme na školení a víme, jak při takových situacích postupovat. Takže kdyby přišlo na věc a krizový štáb Olomouckého kraje nám dodal vybavení, jsme připraveni zasáhnout.

PRO OBEC I VÝŠOVICE

Veřejnost dnes vnímá hasiče jako pořadatele kulturních a sportovních akcí v obci, ale vašim hlavním posláním je pomoc v nouzi. Kolik máte takových krizových zásahů?

Vloni jich bylo kolem patnácti. Nejčastěji zasahujeme v létě při bouřkách. To se stalo, že jsme vyjeli k popadaným stromům i třikrát za den. Náš katastr sahá až k Vincencovu, kde stromy padají dost často. Asistujeme i při nehodách, sorbentem likvidujeme uniklé kapaliny.

A co požáry?

To je samozřejmě naše hlavní poslání, naštěstí v posledních letech jsme přímo ve vesnici nic hasit nemuseli. Možná je to tím, že se snažíme o prevenci. Řešili jsme jenom požáry v okolí – třeba požár stohu, který před dvěma lety někdo úmyslně zapálil, nebo nakladače na teletníku, tam se jednalo o technickou záadu. Požáry přímo v obci jsme v poslední době řešili jen v sousedních Výšovcích.

Jezdíte hasit i do Výšovců?

Jezdíme všude, kam nás povolají, ale Výšovice nemají svoji hasičskou jednotku, takže tam zasahujeme na základě smlouvy mezi obcemi. Výšovice nám za to samozřejmě platí. Když je jakákoliv událost u nás nebo právě ve Výšovcích, tak nás povolávají jako takzvanou prvosledovou jednotku, protože jsme nejbližší a známe místní poměry, víme, kde jsou hydranty... My jsme ta jednotka, která obvykle bývá u požáru jako první. Teprve pak přijedou profesionální hasiči, kteří celý zásah zaštití, a my jim podle potřeby pomáháme.

HASIČINA? JASNÁ VOLBA!**INTERNET JSME NEZNALI****Jak jste se vlastně dostal k hasičům?**

Na obci to dříve bylo tak, že když měl kluk patnáct, tak šel k hasičům automaticky. My jsme ještě neznali počítače a internet, v obci jsme neměli fotbalisty ani Sokol, takže to byla jasná volba pro většinu kluků. Hasičina byla jediná možnost. A taky tam byla dobrá parta, takže ten kolektiv nás držel.

A pak jste zůstal i v dospělosti...

Požární sport jsem dělal nějakých patnáct sezón, až do třiceti let. Pak už nás vystřídali mladší a z nás starších se stali takzvaní funkcionáři, prostě lidi, kteří pomáhají, s čím je zrovna třeba. V té době zrovna neměl kdo dělat pokladníka, tak jsem to vzal. A když vloni zemřel starosta a museli jsme doplnit výbor a rozdělit si funkce, stal jsem se místostarostou.

Vychováváte si následníky? Nebo až tahle stará dobrá parta zestárne, tak hasiči v obci skončí?

Je fakt, že naše základna stárne. Po revoluci mají lidi více možností a k hasičům už se nedává tolik mladých jako dříve. Ale ta tradice hasičů v obci je dlouhá – za dva roky budeme slavit 120 let – tak bychom byli rádi, kdyby to fungovalo i nadále. Snad bude náš příklad táhnout mladší a budou se té hasiči-ně taky věnovat, pevně tomu věřím.

PENÍZE AŽ NA PRVNÍM MÍSTĚ

Jsou nějaké náznaky, že se to podaří?

Místostarostou v obci i u hasičů

Myslím, že jdeme správným směrem. My jsme nějakou dobu dokonce neměli ani soutěžní družstvo, ale teď už se to dalo dohromady a máme i vizi do budoucna. Musíme myslet na to, že hasičina je vlastně sport a každý sport je taky o penězích. Musíte mít sponzora, abyste mohli koupit nejlepší stroje, hadice, proudnice, protože vývoj jde každým rokem dopředu a všechno stojí nemalé peníze. Kdo má lepší finanční zázemí, může si dovézt lepší věci. A čím víc do toho nalijete, tím jsou lepší výsledky.

Byl jste dlouhé roky pokladníkem, takže nejlépe víte, jak těžké je dnes peníze sehnat.

Naštěstí na nás myslí obec, každý rok dostáváme podle možností padesát nebo i sedmdesát tisíc. Pomáhá nám i Olomoucký kraj, jako pokladník jsem vyřídil dotaci od Nadace Agrofert, která nám zaplatila tři zásahové obleky a obuv. Ale není to tak, že byste někam napsal dopis a oni vám poslali peníze, je to velké papírování, které člověku zabere spoustu času. Takže se hlavně spoléháme sami na sebe – vyděláme na plese, sběrem šrotu, Hodovým pohárem. To ale na financování sezony soutěžního družstva nestačí – za rok se zničí sada hadic, která stojí dvanáct patnáct tisíc, nemluvě o stroji, který se dneska pořizuje za sto padesát tisíc i více. To jsou sumy, na které náš sbor nedosáhne.

JAK TO BYLO A BUDE S HODOVÝM POHÁREM?

Zmínil jste Hodový pohár. Chystáte ho i letos?

Už jsme zrušili dětskou soutěž plánovanou na květen. Ale Hodový pohár bývá tradičně poslední víkend v srpnu, to už snad půjde...

Kdy vlastně Hodový pohár vznikl?

Hned po revoluci, letos by měl být jubilejní třicátý ročník. Hasičské soutěže jsme začali pořádat jako jedni z prvních v okrese, takže se k nám sjížděly všechny hasičské jednotky z okolí. Dnes už je konkurence větší, každý víkend se pořádají dvě nebo tři soutěže a počet družstev je pořád stejný, takže i my máme méně účastníků. Ale letos máme vzhledem k jubileu přislíbeno, že náš pohárový závod zařadí do soutěže Prostějovské extraligy.

„Jsem čínorodý člověk, nebavilo by mě zavřít se doma a o nic se nestarat. Naroodil jsem se tady a chci pro obec něco udělat.“

Hodový pohár není jen sportovní zápolení, ale i zábava pro celou obec.

Na hody k nám nejezdí kolotoče, střelnice ani jiné pouťové atrakce, a tak hasiči chystají program, aby se pobavili všichni.

Kromě Hodového poháru připravujete i spoustu dalších akcí. Která má největší tradici?

Určitě ples, jeho historie začala už za první republiky.

Jaký byl ten letošní?

Navázali jsme na tradici z posledních let – před čtyřmi roky jsme tradiční předtančení nahradili naším vlastním programem. Řekli jsme si, že předvedeme něco, co si dokážeme nacvičit sami. Tím jsme ušetřili za vystupující a program je teď ještě atraktivnější než dříve. Aspoň to tak vypadá podle ohlasů lidí – v poslední době nám volají i měsíc dopředu, aby si zamluvili vstupenky. Teď začínáme mít problém s kapacitou, protože sál není nafukovací...

JEDNOU NOHOU V KRIMINÁLE

Vedle hasičů se angažujete i v obci...

V zastupitelstvu jsem s čtyřletou přestávkou od roku 2008. Po volbách v roce 2018 jsem dostal důvěru i jako místostarosta – to mě potěšilo, ale znamená to spoustu práce, času a taky odpovědnost.

V médiích se často zmiňuje, že zastupitelé jsou dnes „jednou nohou v kriminále“.

Hlavně v malých obcích, které si nemůžou zaplatit právní posudky a poradenství.

Hospodaříme s veřejnými prostředky, které jsou pod drobnohledem veřejnosti. Jakékoliv zaškokbrtnutí se může hodit, aby vás někdo popotahoval, nejen starosta a místostarosta, ale i zastupitele, protože rozhodujeme jako kolektivní orgán. Člověk se při největší vůli nezavděčí všem.

Práce zastupitele je vlastně nevďěčná, podílíte se na ní v dobré víře a nakonec se to může obrátit proti vám.

Přesto jste znovu kandidoval a jste místostarostou. Co vás na tom těší?

Jsem čínorodý člověk, nebavilo by mě zavřít se doma a o nic se nestarat. Narodil jsem se tady a chci pro obec něco udělat.

Jak dnes zastupitelstvo funguje, když jsou v něm lidi ze dvou kandidátek, kteří šli ve volbách „proti sobě“?

Musím říct, že to funguje dobře. Není to tak, že by šly Vranovice proti Kelčicím nebo jedna kandidátka proti druhé. V zastupitelstvu jsou dneska lidi, kteří jsou schopni se dohodnout a táhneme za jeden provaz.

SEN O NOVÉ HASIČÁRNĚ

Hasiči i obec jsou v podstatě vaším koníčkem, civilním povoláním jste projektant. I v obci jste už vyprojektoval několik domů. Máte nějakou vizi – a teď odhlédneme od financí – co nového by se v obci mohlo vybudovat?

Už nějaký čas přemýšlím o nové hasičské zbrojnici. Ta současná je ještě z doby, kdy náš sbor vznikl. Nejdříve v ní sídlili společně hasiči a obec – nahoře byl obecní úřad a dole skladiště hasičů. Dokud tam byla koňská stříkačka, tak to stačilo, ale dneska máme spoustu vybavení a současný stav nám už moc nevyhovuje.

To je zajímavá myšlenka. Jak by měla nová hasičárna vypadat?

Ještě jsem to nedal na papír, ale v hlavě už se mi to rýsuje. Měla by být moderní, aby splňovala všechny dnešní požadavky na hasičskou práci, a zároveň nadčasová, aby mohla hasičům i všem lidem v obci sloužit dalších sto let.

Vladislav Sobol

KONTAKTY NA KRIZOVÝ ŠTÁB OBCE A HASIČŮ

606 492 390

604 910 140

608 815 415

777 609 043

obec@vranovicekelcice.cz

Seniorům a nemocným občanům nabízíme pomoc při řešení situace s koronavirem, zejména nákup základních potravin a dovoz léků.

Vranovské přehrádky před dokončením

Přibližně osmimilionová investice Státního pozemkového úřadu do obnovy Vranovských přehrádek vrcholí. Stavba by měla být hotova do léta.

Ochrana před povodněmi a zároveň zlepšení hydrologické bilance v obci, to je hlavní smysl rekonstrukce Vranovských přehrádek, která postupně spěje k finiši. Práce je ještě dost, ale vše by mělo být hotovo v průběhu května nebo června.

„Na přehradách probíhají komplexní pozemkové úpravy. Vzniká úplně nová hráz, stavidlo a spousta dalších technických prvků, které k takové stavbě patří,“ říká starostka Irena Blažková a upřesňuje,

že z pohledu hydrogeologů jde o nejdůležitější lokalitu pro zastavení přívalových vod ještě před vesnicí.

Po dokončení prací si vše převezme obec a o pozemky se bude dále starat. „Je to logické, pozemky jsou obecní. Třeba se v budoucnu přehrada opravdu naplní vodou, vybudujeme tam pláž a budeme vybírat vstupné,“ říká starostka s úsměvem a dodává, že místní budou mít samozřejmě slevu.

red

Ve Vranovicích finišuje budování biocentra

Území mezi Skalou a Vranovskou přehrádkou se v posledních dnech proměnilo k nepoznání. Kousek za cestou směrem k přehrádkám vzniká Lokální biocentrum Vranovice, jehož cílem je do tohoto území znovu vrátit vodu. Zároveň bude sloužit jako ochrana obce před přívalovými dešti.

Firma nejdříve odstranila náletové křoviny a pak se pustila do stavebních úprav – ve finále tady vzniknou tři tůně s přelivy, aby se mezi nimi mohla voda přelévat a pak přirozeně rozplynout v krajině.

„Letos tady ještě asi žádná voda nebude, meteorologové hlásí suché léto. Ale přívalový déšť může přijít kdykoliv a tak budeme připraveni. Podle odborníků i pamětníků totiž obci hrozí právě z této strany největší nebezpečí,“ říká starosta Irena Blažková. Podle projektu by tůně v součinnosti s obnovenou přehrádkou měly zadržet až 70letou vodu.

OVOCE BUDE DOST

Nad tůněmi už je vysázený sad ovocných stromů, další stromy budou zpevňovat terén v okolí. „Právě v těchto dnech práce finišují. Práce začaly v dubnu a ještě do konce měsíce by mělo

být hotovo. Práce běží podle plánu, možná i proto, že firma nemá žádné subdodavatele a všechno si dělá sama,“ dodává Irena Blažková.

SPOR O HRÁZ

Mezi tůněmi vznikne i zpevněná hráz. „S Agenturou ochrany přírody a krajiny jsme se chvíli dohadovali – původně nám právě tu hráz nechtěli započítat do uznatelných nákladů, ale nakonec přistoupili na naše argumenty podložené projektem a odbornými posudky,“ doplňuje starostka.

VŠE ZAPLATÍ STÁT

Celý projekt stál necelé dva miliony, všechny náklady uhradil Státní fond životního prostředí. Obec nebude platit ani korunu, ale zavázala se, že bude celé území do budoucna udržovat.

VS

Slávek Punčochář v květnu oslaví 90 let: Vůbec sem nepočítal, že se takových let dočkám...

Rozhovor s Jaroslavem Punčochářem, který v květnu oslaví úžasné životní jubileum, o receptu na dlouhověkost, krásném hodinářském řemeslu, socialistickém poradníkovi na auta i o tom, jaké měla v době druhé světové války naše vesnice štěstí, že se fronta zastavila za Předinou.

Jste hodinář, časem jste se zabýval celý život. Objevil jste recept na dlouhověkost?

To mě ani nenapadlo, že bych se mohl dožít takového věku. V mládí sem byl takovej choullostivej, prodělal sem ze tři angíny za rok. Jak už mi táhlo na padesátku, říkám si: To není možný, sem zmrzlej jak hodinář, měl bych s tím něco udělat. Začal sem s otužováním a pohybem a to mně drží dodneška. Ráno se umeju teplou vodou, pak do půle studenou. To už dělám přes třicet let. Ráno idu na dvůr a v pyžamu si zacvičím vojenskou rozcvičku. Má šestnáct dob, aby se protáhly všechny svaly, to si udělám dvakrát, pak nějaký cviky rukama, deset dřepů... Na to jsem si zvykl.

Ale vy prý nesportujete jenom na zahradě...

Když už jsem byl v důchodě a manželka ještě v práci, vydal sem se na kole za známým do Adamova. To je něco přes šedesát kilo-

metrů. Měl sem obyčejný chlapecký kolo, bez přehazovačky. Říkal sem si: co mně budou dělat nohy? Šlo to dobře a od té doby jezdím na kole pořád, i na různé akce, třeba Kolem Přediny nebo na Smržickou šlapku. Tam už sem kolik let nejstarším účastníkem. Vloni jsem se zapovídal s takovým párem, měli pětasedesát let a přijeli na tých elektrokolách. Ten pán si klekl: Já se před váma klaním, tolika let se dožít a ještě jezdit na kole...

Pořád máte ještě to „chlapecké“ kolo?

Začalo mě to bavit a tak sem si sehnal lepší, už mělo šest koleček vzadu a tři převody. Je sice takové těžké, ale mám ho doposud. Za těch třicet let sem na něm najel kolem třiceti tisíc kilometrů. Do padesáti kilometrů od domu to mám projetý na všechny strany.

Co životospráva? Máte speciální jídelníček?

Zelenina ze zahrádky, to je základ. Ale s jídlem si nedělám hlavu, já můžu všechno. I tu slivovíčku. Ale s mírou...

V UČENÍ U NÁROŽNÉHO

Jak jste se k takovému netradičnímu řemeslu dostal?

Měšťanku jsem skončil za války, v roce 1944, a přišlo rozhodování, co dál. Tatínek měl malý hospodářství, krávy dvě a obdělával ze tři hektary pole. „To není nic pro tebe,“ říkal mi často. Ty seš takové slabé, měli bysme ti vybrat nějaké jemné řemeslo.“ Měl pravdu, nebyl sem žádný vazák. Tak sme se vydali do Prostějova do Opravny psacích a počítacích strojů – ale tam učňa nepotřebovali. Tak sme šli kus dál za roh, kde bylo na vývěsním štítu: Náročný – Hodinář. A on hned že by mně vzal. Tak sem se tam vyučil, tři a půl roku, a stal se ze mě hodinář.

Kdyby zkolabovaly systémy, můžete si přijít nastavit čas na „Slávkovu“ zahradu podle slunečních hodin, které si vyrobil. Jdou přesně, zanedlouho odbije šestá.

Jak tehdy takové „učení“ probíhalo? Asi jinak než na dnešních školách...

Jezdil jsem i do školy až do Olomouce, ale jenom jednou týdně, a k tomu jednou za čtrnáct dní dílny. Zbytek jsem strávil u Nárožného, ale nebyla to žádná idyla. Tehdy se říkalo: učeň – mučeň. Jednou mistr přišel, že mu mám jít sbírat kamínky na zahradu. A jeho žena – musel jsem jí říkat milostpaní – ta na mně byla „metr“. Třebas sem přišel v pondělí, čistá košila, a ona hned: „Vyklep ten koberec!“ Ale nedal jsem se: „Já to klepat nebudu!“ Tak si šla stěžovat za manželem, ale tehdy se mně zastal: „Nechce? Nechce...“

A co volný čas, chodili už tehdy mladí třeba po hospodách?

Volný čas moc nebyl. V osm ráno už sem musel být v Prostějově a dělalo se do šesti, s přestávkou od dvánácti do dvou. Ty dvě hodiny v poledne se využívaly všelijak, nejčastěji sem chodil se svačinou po parku. V létě jsme se někdy šli s kamarádama koupat, v zimě se hrával kulečník. A jednou za týden sem seděl dvě hodiny v kině na speciálním poledním představení. Do dneška si pamatuju jejich reklamu: Máš-li chvíli čas, navštiv kino Čas.

HODINÁŘEM NA CELÝ ŽIVOT

Pak jste u Nárožného i pracoval?

Pracoval, ale netrvalo to dlouho. Přišel osmaštyřicátý rok a živnosti se likvidovaly. Nárožný jednoho dne přišel a řekl: Já tě nemožu mět. Dělal jsem tam ještě dva měsíce na černo a pak mi dal na rozloučenou takový hezký pendlovky (kyvadlové hodiny, pozn. red.).

Pokračoval jste někde v oboru?

Pokračoval, ale chvíli to trvalo. Jako nezaměstnaný sem šel do Okule, kde se dělaly takový koštěný obroučky na brýle, tam sem dělal do vojny. A než sem se vrátil, Okula skončila. Posílali mě dělat hodináře do Ostravy, ale to se mně nechtělo, a tak sem musel do Metrostavu k zedníkům. Doma mně nadávali: „Na co ses vyučil, když děláš nádeníka u zedníků?“ Pak sem zjistil, že v Prostějově dali dohromady hodináře a založili družstvo. Hodin bylo hodně a hodinářů málo, tak mě vzali.

Co vás vlastně na opravování hodin bavilo?

Jak to říct... no zaujalo mně to. Potíž byla v tom, že u Nárožného sem dělal jenom

jak se tehdy říkalo „velkou práci“ – hodiny a budíky, starý pendlovky. K hodinkám sem moc neměl přístup, byl tam starší dělník a ten je opravoval. V družstvu sem se potom musel doučovat, tam jsem dělal hlavně zas hodinky. To mně bavilo, ale je to titěrná práce, člověk musí dávat pozor. Říkal sem vedoucímu – moc sem to nedělal, navíc dvě léta na vojně, dvě léta v Okule... Ale on mě povzbudil: Neboj, do toho se dostaneš, to půjde. Tak sem se musel snažit doučovat sám. To bylo pro mě takový těžší období.

ky se mně to kazilo, na televizi sem musel mět brýle. Nosil jsem je až do důchodu. Potom najednou brýle sdělám a říkám si: Dyť já to vidím stejně! Celé život sem měl v řidičáku napsáno: Brýle nutné!, a na stáří se mi to zlepšilo. Na čtení si ale brýle vezmu, mám nějak přes dvě dioptrie.

Opravoval jste hodiny i v důchodu?

Až do 85 let, poslední sem opravil ještě před třemi lety. Už ne ty malé hodinky, scházel mi cit a jak sem vzal pinzetu, dostal jsem do ruky křeč. Dělal sem pendlovky a budíky, to bylo moje. Ale něco jiného je to dělat v důchodě a něco jiného se tím žít. V hodinářství se pracovalo „úkolem“ – když člověk položil pinzetu, tak plat nešel. Vždycky jsem záviděl těm, co měli hodinové plat. Já když sem nedělal, nic jsem nevydělal. To už sem v důchodu nemusel řešit, opravoval sem jenom rodině a známým za pár korun.

MASARYKŮV POHŘEB

Vraťme se do vašeho dětství. Jako kluk jste ještě zažil první republiku – jak na ni vzpomínáte?

Narodil sem se roku 1930, takže za první republiky sem chodil tady do školy, jak je dneska školka. Vzpomínám si, že když zemřel Masaryk, tak nás řídící učitel vzal k sobě do bytu k rádiu a poslouchali sme pohřeb. Pak to jeden rok byla dvojtřídky a měli sme moc dobrého učitele, to byl takové praktik. Dávali sme dohromady zahradu, dláždili chodníky, pěstovali stromky. Dovedl nás zaměstnat. Řídící učitel byl ohromnej, ale na práci ne, tak se doplňovali. Od páté třídy sem chodil na měšťanku do Brodku.

„Každý pohyb kyvadla na hodinách
člověku ubírá čas,
ani si to neuvědomíte.
A ten čas už se nikdy nevrátí.“

hodinář Jaroslav Punčochář

Jak hodinářství v socialistickém Československu fungovalo?

Práce bylo hodně a tak přicházeli další zaměstnanci. V Prostějově byly dvě družstva a v nich se opravovala hodiny a hodinek živilo přes třicet lidí... Ale nebyli sme konkurenti, spíš kamarádi. Když pochyběly součástky, chodili sme si je vyměňovat, co kdo měl. A pak začaly i společné akce, třeba sme se složili a zaplatili si na dvě hodiny zimní stadion nebo bazén, pořádali sme i fotbalové zápasy a volejbalové turnaje.

Zůstal jste u hodin už napořád?

Až do důchodu, akurát v roce 1982 nás převzal Karát Brno. Do důchodu sem šel v devadesátém – právě včas, protože přišly digitální hodinky a o opravy normálních hodin přestal být zájem, protože třeba budík bylo levnější koupit nový než si ho nechat opravit. Ale to už se mně netýkalo.

Hodinářství je titěrná práce. Jak vám sloužily oči?

Do dálky jsem viděl špatně. Třeba když jsem měl na vojně střílet, tak jsem neviděl jasně na terč. Poslali mě do Vojenské nemocnice ve Střešovicích, napsali brýle a bylo to hned lepší. Ale na hodinářskou práci sem viděl dobře, ještě v padesáti sem mohl rovnat ten vlásek bez brýlí. Ale do dál-

Ve sportovním a připraven na start

Na rodinu nedal „Slávek“
nikdy dopustit

To už bylo za války.

Vzpomínám si, jak sme se na Němce dívali jako na okupanty. Když sem pak byl starší, říkal sem si: Byls blbej, měl ses naučit pořádně německy. Ale tehdy byla taková nálad, že nás to nebavilo.

Máte nějaké válečné zážitky?

Jednou Němci přes Kelčice táhli děla. Zastavili u hospody a poslali nás, ať jim doneseme limonády. Před hospodou s nima chlapi mluvili a byl tam jeden Čech, který se dal k Němcům. Naši mu říkali: „Vám se daří, berete jeden stát za druhým.“ A on jim odpověděl: „Až se hodně roztáhnem, pak ji dostanem!“ To sem si pak říkal celou válku a myslím na to dodnes. Uvažoval rozumně, že to tak nemůžeme jít do nekonečna.

Takže tady žádné válečné nebezpečí nehrozilo?

Fronta se zastavila za Předinou a sem už našťestí nedorazila, ale pamatuju si, jak tady dopadaly šrapnely. To sou takové granáty, které vybuchují ve vzduchu. V tu dobu sme spávali v krytě ve škole. Jednou sem se šel podívat, jak to vypadá doma, a jak jsem vylezl na schodky před školou, tak zrovna ten šrapnel vybuchl a střepina cvrnkla za mnou do zdi. Hned sem letěl zpátky.

Skutečné válečné útrapy jste nepoznali?

Našťestí ne. Jako kluci jsme válku vlastně moc nevnímali. Pokud tady nebyla fronta, tak se hrál za humna fotbal. S klukama sme se scházeli a vyměšleli kdovíjaký lumpárny... Rozdíl proti dnešku byl v tym, že se dělala legrace a ne škody.

Vzpomínáte na nějakou takovou „lumpárnu“?

Bylo jich moc. Třeba švagr, když stavěl, tak sme měli doma hodně skla. Večer sem nějaké posbíral a šli jsme k oknu od jednych sousedů. Raz, dva, tři – bóchli sme do okna a pustili to moje sklo na betonové chodník. Zařinčelo to tak, že bylo jasné, že je rozbitý okno. Sousedka odnaproti se dívala přes zídku a některý z nás poznala. Sotva můj bratranec přišel dom, stréc už měl řemeň: „Dacane, ty rozbíjíš okna?“ „Vždyť sem nic nerozibil!“ „Nevykládej, já sem tam byl a šlapal po střepích.“ A pak se všichni na druhý den divili, že jsou okna celý!

JAK SEM V TRENÝRKÁCH ŘVAL NA KRÁVU

Ve válečných filmech vidíme, jaká byla v Česku chudoba. Jak to bylo u vás?

Měli sme hospodářství – krávy na mlíko, jednou za rok se zabíjelo prase... Takže co se týče jídla, nebyla to taková hrůza. A z města k nám jezdili a dávali nám kdovíjaké oblečení a měnili to za jídlo, které si vozili dom.

„Žádost na auto sem měl podanou tři léta a nic. Všecko si rozebírali papaláši. Až v roce 1964 sem se konečně dostal do pořadníku, tehdy už začali dělat tisícovky. Dokonce sem si mohl vybrat barvu.“

Takové hospodářství ale vyžadovalo spoustu práce...

To jo, ten fotbal byl až po práci. Prvně bylo třeba pomáhat doma.

Byla to těžká práce?

Nejhorší bylo mlácení obilí na dvoře. Všecko se dělalo ručně, slunko svítlo, takže v uzavřených dvorech bylo hrozné horko, prášilo se tam...

A naopak nějaká práce, kterou jste dělal rád?

Když byly žna, tak jsem nejraději lítal s krávama a zaorával strnisko. Byl to takové pluh, udělané na řetízku, takže sem to nemusel držet. Chodil sem v trenýrkách a jenom musel řvat na tu krávu, aby udělala další krok...

KDYŽ KOZY DOJILY VÍC NEŽ KRÁVY

Jak to v obci probíhalo po roce 1948?

My mladší to známe jen z filmů a knih.

Začali přesvědčovat lidi, aby šli do družstva. Ale nebyly tady žádné čistky, nikdo nebyl zavřený. Ty roky u nás proběhly celkem klidně. Někde byli lidi vystěhovaní, ale tady se takový věci neděly. Pamatuju, že začátky družstva byly špatné. Sedláci měli krávy doma, tak se mlíko ztrácelo, družstvo to nemohlo uhlídat. Vypadalo to, že každá koza vydojí víc než kráva. Až postavili kravíny, tak se družstvo dalo dohromady a hned se jinak hospodařilo.

V té době jste zakládal rodinu...

Ženil jsem se v roce 1957. Máme dvě dcery, jedna s nama bývá a dceři od té druhé sem dal stavební plac a postavila si tady vedle dům.

Jak jste „sbalil“ manželku?

Po vojně sme se sešli na autobusové zastávce... Jezdili sme spolu jedním autobusem, ona do ekonomické školy a já do práce. Postupně sme se seznámili, chodili sme spolu tři roky a pak se vzali. A teď už sme spolem skoro třiašedesát let.

TISÍCOVKOU K BALATONU

Tehdy se dost plánovalo, nebylo lehké zajistit domácnost.

Já sem hleděl koupit auto, ale na začátku šedesátých let byly auta ještě na poukaz. Měl sem tři léta podanou žádost a nic – všecko si rozebírali papaláši a na dělníka se nedostalo. V roce 1964 sem se konečně dostal do pořadníku – tehdy začali dělat „tisícovku“. A dokonce sem si mohl vybrat, jakou chcu barvu.

A s autem přišla změna životního stylu?

Už sem se hleděl někam dostat, tak sme začali jezdit po věletech, na dovolené.

To musely být krásné roky. Vzpomínáte na nějakou rodinnou dovolenou?

Vyjeli sme se sousedem, my sme měli dvě děvčata, oni dva kluky. Týden sme byli na Orlíku a týden jezdili – Šumava, Karlovy Vary, Mariánské Lázně a skončili sme na Libereckých výstavních trhách. To byla naše nejlepší dovolená.

Dostali jste se i za hranice?

Třikrát sme byli v Maďarsku, ovšem pak už mě to přestalo bavit. Objeli sme celý Balaton a nedostali sme místo, abysme mohli postavit stan. Nakonec sme přece jenom našli takové malé kemp. Tak sme měli kde spát, ale za plotem nám jezdil vlak...

OBYČEJNÝ DLAŽDIČKY

V té době jste taky stavěli.

Než jsme začali stavět, bydleli jsme dva roky v podnájmu v Kelčicích. Zkoušeli sme něco kópit, parcelu na stavění, ale žádné vám nic neprodal. V třiapadesátém byla měna, lidi penězům nevěřili a nikdo vám nic nechtěl prodat. Ale když už naši nepotřebovali komoru, tak sme se rozhodli, že to spravíme. Ale byl problém sehnat peníze, v tu dobu nebyly žádné půjčky, a když už ste peníze sehnal, tak nebyl materiál.

Jak jste ho sháněl?

Vzpomínám, jak jednou vyhlásili, že se bude brát zápis na dlaždice. Já tam přindu po

práci a stálo tam 60 lidí. „Ježíšmarjá, od kdy ste tady?“ ptal sem se lidí v řadě. A jeden mi řekl. „Já sem šel do kina a po kině sem si tady šel stoupnout, abych se k temu dostal...“ Taková byla situace, a přitom to byly obyčejný dlaždičky, žádný výběr... Takže sme dům opravovali několik let.

JE TŘEBA ZASADIT BRAMBORY

Po všech těch radostech i strastech si užíváte poklidný seniorský život. Co vás teď nejvíce zaměstnává a baví?

Podívejte se na tu zahradu – dělám si tu všechno sám. Květiny, stromy, zeleninu. Letos ještě budu sázet brambory, pořád čekám, až skončí mrazy. Ale postupně toho chcu nechávat – devadesát let, to už stačí...

A ze zahrádky sledujete, jak se mění obec. Už jste toho zažil hodně – jak dnešní dobu hodnotíte?

Teď je to ohromný. Máme taků starostku, že

lepší sme nemohli najít. Vždyť co se všechno udělalo za poslední léta – silnice, chodníky... Ona dovede furt myslet dopředu – všechno si zajišťuje. Peníze nemá, ale má to připravený, a když peníze dostane, může dělat.

Blíží se devadesátka – plánujete oslavu?

Měla být velká navrchu v motorestě. Tam si každý může vybrat, co chce. Ale teď se to všechno zvrhlo, restaurace je zavřená... Takže oslavu asi odložíme.

A jaké máte plány na dalších deset let – do stovky?

Nic neplánuju, беру život tak, jak jde. V mládí sem měl skvrny na plících a vůbec sem nepočítal, že se dočkám takových let. Vzpomínám si, když se začlo mluvit o roku 2000. Počítal sem: Sakra, to bych měl mět 70 let, toho bych se teoreticky měl dočkat. A teď už je to o 20 let více...

Vladislav Sobol

Vždy připraven poradit i pomoci...

Předvánoční výšlap na Předinu

Jsme v půlce. Vnouček pana Punčocháře ví, že je třeba šetřit síly

Setkání sousedů z Vranovic-Kelčic, Vřesovic a Dobrochova

Manželé Vysloužilovi, uprostřed Josef Hrazdira a vpravo Miloš Vinařský, předvánoční přípitek a veselé povídání

Slivovička, svařák i špekáčky, vše přišlo vhod

Cesta byla dlouhá, takže speciální linka MHD (meziobecní hromadná doprava) jela právě včas

Jak děti na Štědrý den nakrmily zvířátka

Barunka a Kristýnka

Natálka Holubová

Sebastiánek Grepl s rodiči

Nela a Sára Kaňákovy

Za dobré skutky je třeba poděkovat. Zvířata mluvit neumí, tak to na sebe vzal myslivec Tomáš Nováček

Obecní ples opět U Toma s kapelou Novios

Zatímco většina účastníků plesu spořádaně tančila...

...někteří to rozjeli a pořádně si „zapařili“

A další se věnovali hazardu a nakupovali desítky lístků do tomboly

Vyplatilo se to Evě Toropilové, která měla už podruhé neuvěřitelné štěstí. Stejně jako vloni vyhrála hlavní cenu - poukaz na 10 000 korun na dovolenou. Cenu věnoval generální partner tomboly, společnost Futures Contproduct. Děkujeme! A paní Evě gratulujeme!

Letošní Šibřinky v režii indiánských squaw

Pod taktovkou ředitelky Jany Dostálové, učitelky Jarmily Kroupové, paní Marcely Jurečkové a hlavně pod moderátorským vedením Jarky Burešové proběhly i letošní Šibřinky náramně.

Pobavili se na nich bez rozdílu místní, přesporní, děti i rodiče.

Moderátorka, ředitelka a učitelka v krásných indiánských úborech

Na Šibřinky pravidelně jezdí i děti z Vřesovic, Výšovic a Prostějova

Miloslav, Milošek a Simona Šmoulvi

Největší úspěch měli Pat a Mat, vnuci Boženy a Leoše Coufalových

Tatínkové si maminky s přehledem přetáhli tam, kam potřebovali

Neúnavné tanečnice a kamarádky Klaudinka a Barunka

Porota soutěže ve složení (zleva)
Míra Adamec, Honza Chytil,
Alena Tesařová a Tomáš Kučera

Hasiči letos vsadili na show „...známý hlas“

Ne že by byli hasiči lakomí, ale peněz ve svém rozpočtu nemají na rozdávání. Když před čtyřmi lety přišli s nápadem zrušit předtančení, za které je třeba účinkujícím zaplatit, ani netušili, že tím vydělají hned dvakrát.

„Rozhodli jsme připravit si zábavu sami pro sebe, přece taky něco dokážeme nacvičit. Vypadá to, že naše scénky lidi baví, protože od té doby máme problém s kapacitou sálu, lidi se hlásí už měsíc dopředu,“ směje se místostarosta hasičů Milan Ošťádal.

Letošní ples se nesl v duchu novácké show Tvoje tvář má známý hlas. Nutno podotknout, že hlasy hudebních hvězd zněly z nahrávky, mnohem originálnější byly ale kostýmy a choreografie. Prostě ta správná plesová šou.

vs

Spice Girls v čele s Martinou Jančiovou

Ondra Burda alias Kapitán Demo

Milan Ošťádal jako Dan Nekonečný

Největší ohlas měl Petr Piňos v roli Bobbyho Farrella a jeho Boney M

Vranovická štamprla jako prevence před viry

Tak krásné logo nemá žádná jiná soutěž v Česku

Marcela Vlácilová a Šárka Havlíčková v roli „barmanek“

Všechny vzorky je třeba ochutnat, obodovat...

...a samozřejmě zajist, aby člověk vydržel až do večera

U zahrádkářů se totiž ještě dlouho povídalo, jedlo a pilo

A kdo ještě neměl dost, pokračoval druhým, třetím... kolem

Nejvíce porotě chutnala sekaná od Aničky Piňosové (druhá zprava)

Nejlepší pálenku (švestky) vyrobil František Piňos (cenu přebírá manželka Marcela (v červeném), nejlepší likér (maliny) Vlasta Svobodová

Hasiči s přáteli obnovili masopustní tradici

Když se dokázali masopustním průvodem bavit naši předkové ve Vranovicích před půl stoletím, proč bychom to nezvládli i my dnes, řekli si vloni hasiči a jejich přátelé. Původně chtěli uspořádat průvod už v roce 2019, ale nakonec se rozhodli přípravy neuspěchat, což se vyplatilo.

Organizační štáb celý rok pátral, jak to dělají v jiných obcích. „Hledali jsme na internetu, co je k tomu potřeba a jak to probíhá, ptali jsme se pamětníků,“ říká místostarosta hasičů Milan Ošťádal.

Masopust si díky tomu užili nejen organizátoři, ale i rodiny, které vycházely před své domy průvod pohosít. A nadšením oči zářily i dětem...

Historická fotka z archivu Františka Piňose z masopustu ve Vranovicích

Začátek podle tradic: starostka předává masopustní právo

Medvěd v podání Petra Piňose - každý si s ním chtěl zatančit!

Přehlídka letošních úžasných masek. Která se vám líbí nejvíce?

Marie Chytilová a mnohé další ženy průvod pohostily...

... Miloš Dostál a další chlapi zase vytáhli ze sklepů slivovičku

Pohostinní byli mnozí chasníci, například Josef Matoušek

Smrtka v podání Aničky Piňosové debatuje s Aloisem Svobodou

Sebastian Grepl v roli kosa některým věcem moc nerozuměl

Zato Vavřín Rozsypal a další si užívali každý okamžik

Letošní masopust zaujal mladé, staré i „Pražačku“ Věru Benčovou

Pravou obecní hudbu nemáme, tak jsme pozvali hasiče z Dětkovic

Vranovice-Kelčice

SLOVO HEJTMANA

Vážení přátelé,
jak dýchat? Kam kýchat? Proč „nekašlat“ na seniory? Může se koronavirem nakazit pes nebo kočka, jak píšou noviny v Hongkongu? Věřit profesorovi Prymulovi, který nás naučil nosit roušky, nebo doktorovi Ryanovi ze Světové zdravotnické organizace, který říká, že jsou zbytečné? A jak dlouho to všechno bude trvat?

Stovky takových otázek si dnes klade každý z nás. A na mnoho z nich neznáme jasnou odpověď. Není se co divit – podobnou situaci zažíváme poprvé.

Přesto nabízím několik odpovědí:

- Vzpomeňme si na doby, kdy se říkalo, že náš národ má „zlaté ručičky“. A platí to pořád, i v roce 2020, kdy se s ochrannými pomůckami kšeftuje na světových trzích za miliony, zatímco my si je šijeme doma a zdarma rozdáváme starým lidem nebo sousedům, kteří nemají šicí stroj.
- Připomeňme si, že když našim předkům teklo do bot, použili zdravý selský rozum. Na každou otázku přece nemusíme hledat odpověď na internetu...

Své dotazy mi píšete i na e-mail a Facebook. Na mnohé nestíhám odpovídat, ale doporučuji vám internetové stránky KrajPomaha.cz. Tam najdete všechno. Není čas na chlubení, ale myslím, že web s podrobnými a zároveň přehlednými informacemi nemají lidé v žádném jiném kraji.

A ještě něco Vám chci říct: Buďte si jisti, že všemi otázkami, které se vám honí hlavou, prostě tím, jak situaci den po dni řešit, se zabývají ti nejpovolanější. Členy krajského krizového štábu jsou špičkoví odborníci od lékařů přes epidemiology až po záchranáře, hasiče a další experty, a s dalšími kapacitami náš postup každý den konzultujeme. Jsme v pravidelném kontaktu se starosty i s řediteli nemocnic. Všem těmto lidem je jasné, že teď nejde o slávu ani politiku, ale o zdraví a životy našich lidí. A podle toho pracují, každý den od rána až do noci.

Věřme jim a věřme také sobě. Tak na závěr ještě jednou: Hlavu vzhůru!

Ladislav Okleštěk
hejtman Olomouckého kraje

AKTUÁLNÍ INFORMACE COVID-19

INFOLINKA: 585 719 719 (denně 9 - 19 hodin)

KrajPomaha.cz

Ekonomiku podpoříme. S kritikou počítáme

Vedení Olomouckého kraje oznámilo záměr pokračovat v naplánovaných investičních akcích. Chce tak pomoci ekonomice, která je kvůli epidemii covid-19 v útlumu. Velkou příležitostí pro region vidí hejtmanství v tuzemském cestovním ruchu.

„Nebudeme podnikatelům házet klacky pod nohy tím, že omezíme pro ně tolik potřebné krajské výdaje. Je mi přitom jasné, že kritizování budeme určitě. Buď za to, že nešetříme, nebo naopak za to, že nepodporujeme projekty víc,“ uvedl Ladislav Okleštěk, hejtman Olomouckého kraje.

Ještě větší devízou než v minulých letech mohou být pro kraj turisticky atraktivní regiony Jeseníků a Hané. Kvůli omezení cestování do zahraničí totiž letos výletníci budou patrně více preferovat právě tuzemské destinace.

Úspory v krajském rozpočtu, do kterého letos v souvislosti s epidemií koronaviru

přiteče méně peněz, plánuje hejtmanství hledat tam, kde škrtý neomezí investiční aktivity a kvalitu života.

„Zástupci jednotlivých odborů krajského úřadu už hledají místa, kde se dá ušetřit, aniž by to znamenalo zbrzdění ekonomiky či omezení podpory v rámci dotačních titulů,“ dodal Okleštěk.

Beze změn má například pokračovat program obnovy venkova, do kterého hejtmanství investuje desítky milionů korun. Pokud už k nějakému omezení v oblasti investic přeci jen dojde, tak pouze jejich přesunutím na pozdější termín, nikoli zrušením.

red

Krajský úřad je opět plně přístupný, osobní návštěvu ale dobře zvažte

Ve stejném rozsahu jako před přijetím mimořádných opatření a vyhlášením nouzového stavu v souvislosti s epidemií covid-19 je od pondělí 20. dubna provozní doba Krajského úřadu Olomouckého kraje. Lidé by ale měli nutnost osobní návštěvy dobře zvážit a dále upřednostňovat písemnou, elektronickou nebo telefonickou komunikaci.

„Lidé mohou znovu vyřizovat svoje záležitosti v časech, na které byli zvyklí. Tedy každý pracovní den od osmi hodin ráno – v pondělí a ve středu do sedmácti, v úterý do patnácti a ve čtvrtek i v pátek do čtrnácti hodin. Pořád ale platí, že by k nám měli při-

cházet jen ve výjimečných a odůvodněných případech. Navíc musí dodržovat zvýšená hygienická opatření stanovená ministerstvem zdravotnictví,“ řekl Lubomír Baláš, ředitel krajského úřadu.

V praxi to znamená, že lidé musí mít zakryté dýchací cesty a během čekání na vyřízení své záležitosti by měli dodržovat odstup alespoň dva metry od dalších osob.

Až do odvolání navíc stále platí zákaz pořádání hromadných akcí v prostorách úřadu. Neproběhnou tak třeba školení nebo semináře, jichž se veřejnost v minulosti účastnila například v kongresovém sálu.

red

Zpravodaj obce Vranovice–Kelčice

Vydavatel: Obec Vranovice–Kelčice, 798 08 Kelčice 31, IČ 00288926

Registrační číslo: MK ČR E 23598

Redakční rada: Irena Blažková, Milan Ošřádal, Lenka Hrudová

Šéfredaktor: Vladislav Sobol

Grafika: layout Robin Čais, zpracování čísla Vladislav Sobol

Foto: Lenka Hrudová (skoro všechny), Jitka Vojáčková (hrkání) a archiv

Redakce: zpravodajvk@seznam.cz, 725 595 417

Vychází 3-4x ročně v nákladu 250 ks.

Křížovka o ceny

Na dlouhé koronavirové dny jsme pro vás připravili křížovku, kterou pro naši obec na míru vyrobil Karel Wiedermann z olomouckého křížovkářského kroužku Ječmínek. Pro tři vylosované luštitelé máme připraveny odměny.

AUTOR: KAWI	DALMATSKÉ VINO	1.ČÁST TAJENKY	NÁHROBNÍ NÁPIS	SUŠENÉ MLÉKO PRO DĚTI		RYBÁŘSKÁ SÍŤ	FRANCOUZ „ZLATO“	DVOJKOV		HEBREJSKÝ PROROK	KORÁLOVÝ OSTROV	BRITSKÝ LUKO- STŘELEČ	KOMOŇ	NAŠE MĚSTO		DRUH DRAHOKAMU	JMÉNO JAHELKY	TÍM ZPŮSOBEM
ANGLICKY „JEDNOTKY“					SEVERSKÝ PAROHÁČ CESTA LETADLEM				DOLŮ (NÁŘEČNÉ) NÍŽŠÍ ŠLECHTIC						JEDNOTKA INFORMACE			
NĚCO POPULÁ- RIZUJÍCÍ LIDÉ															BIBLIČKÁ PRAMÁTI ČÁST HLA- VICE SLOUPŮ			
OBKLADEK							MUŽSKÉ JMÉNO DRUH HORNINY						DRUH KARTY ITALSKÁ J. OBJEMU					
VZNAŠET SE					TURECKÝ POLITIK STĚKAT PO KAPKÁCH						SPORTOVNÍ SANĚ OZDOBNÝ KÁMEN						NAKLA- DATEL	ODPOROVÉ MATERIÁLY
	ANGLICKY „VÁLKA“ ROV				KRUTÝ ČLOVĚK DOMÁCKÝ JOSEF					PROSTÉ LŮŽKO ČESKÝ PROZAIK								
STATEK (V NĚMECKÉM PROSTŘEDÍ)				DRUH IN- SEKTCIDU PONECHAT					ČESKÝ BÁSNÍK NÁŠ HEREC							FR. ŠLECHT. PŘÍDOMEK ZN. NAŠICH TRAKTORŮ		
CITOSLOVCE RACHOTU			NÁŠ SPISOVATEL MATERIÁL NA KOV.NIT					JMÉNO STŘÍHAVKY STAROŘEC KÉ MĚSTO							DOMÁCKÝ ZIKMUND ZTRATITI SE			
OŤUKAT						ZBYTEK PO HOŘENÍ SONG								ČERNOHOR- SKÁ REKA KMOTRA (NÁŘEČNÉ)				
MLÁTIT						ODEVZDÁNÍ ZÁSILKY K PŘEPRAVĚ PLAKAT							VZLETNÝ PROJEV VYNÁLEZCE MORSEOVKY					
	CHEMICKÝ PRVEK NÁZEV PLANETKY					OBAL ŽLOUTKU NATÍRAT MASTÍ						HNACÍ JEDNOTKY PENĚŽNÍ ZÁRUKA						
MAĎARSKY „KRMIT“					BÝT NUCEN (ŘÍDCE) RDOUSIT						ČERNOHOR- SKÉ SÍDLO NORSKÝ CYKLISTA						VŽDYŤ	PŘÍKRÝVKY
SÍDLO V USA				PENĚŽNÍ TÍSEŇ BAJONET					ESTONSKÉ SÍDLO ITALSKÝ MALÍŘ							ŘÍMSKÝCH 495 DRUH PAPOUŠKA		
INICIÁLY HEREČKY VRANOVÉ			OBAVA PŘÍMÍ					2. ČÁST TAJENKY MOŘSKÁ VYDRA										
ASFAL- TOVAT								ZÁVĚRY KOSTNÍ DŘEŇ						LIHOVINA Z RYZE ŽALUDEČNÍ LÉKY				
OCHRST- NOUT BLÁTEM						ŽENSKÉ JMÉNO ZLATNICKÁ JEDNOTKA							ÚTOKY DRUŽSTVA JEZDCŮ I S KOŇMI					
	KŘÍČET UKRAJIN- SKÉ SÍDLO					PSÍ RASA SLOUČENINA GALIA S VODIKEM						TURECKÁ HORA SVRCHU					HLAVNÍ MĚSTO ALBÁNIE	ANGLICKY „JNKOUST“
NĚMECKÝ CYKLISTA					UHERSKÁ MINCE PRACOVNÍSTĚ KOVÁŘE						SHRNOUTÍ (ŘÍDČEJI) STOPUJÍCÍ LIDÉ							
PATŘÍČÍ VŠÍM				NÁŠ HEREC ŽALY					HRABSTVÍ(V ANGLII) FILMOVÁ HVĚZDA							ZNAČKA INDIA KERBLÍK (LIDOVÉ)		
ZKRATKA ODĚVNÍ TVORBY			VŘED PŘÍBUZNÁ					OTISK KANÁL							CITOSLOVCE VRKNUTÍ POMŮCKY K ODEMYKÁNÍ			
DAROVAT						HISTORKA VÝPRAVNÉ DÍLO								CITOSLOVCE PLAŠENÍ OBDIV (KNIŽNÉ)				ZNAČKA ASTATU
	KAZ V DŘEVĚ	NADŠENÍ SPOJKA				ČÁST ZÁVODU TIBETSKÝ OBJEKT							DOMÁCKÝ OLGA SLOVENSKY „ODE“					
POLOBŮH					POMOC POLNÍ MÍRA							OBLÉKAT STARÉ ZÁJMENO						
JIZVA (LÉKÁŘSKY)				NA BOČNÍ STRANU					ZAŘÍZENÍ PRO ŘAZENÍ STROJŮ									POMŮCKY: BARIL, EMIR, HARKU, HENIE, GALAN, GARAS, HOF, JORIS, KEMAL, KOTOR, NÁTAN, PARAN, POTKA, ROX, SHIRE, ULE, WAR, ZETA
NÍZKÁ DŘEVINA				ŠVÝCARSKÉ LETOVISKO					SLOVENSKÁ HORA									

Tajenku pošlete do 30. 6. 2020 na e-mail zpravodajvk@seznam.cz, případně vložte do schránky **obecního úřadu**. Tajenka z minulého čísla: VRANOVICKÝM I KELČICKÝM VŠE DOBRÉ DO NOVÉHO ROKU. **Odměny získávají:** Jana Stružková, Milan Dostál, Bohumil Vémola

ROUŠKOVÉ VELIKONOCE 2020 Vajíčka na stromech vykvetla jako obvykle, ale tradiční „hrkání“ proběhlo jen po dvojicích, v rouškách a s rozestupy...